

EDITORIAL

Vážené kolegyně, vážení kolegové,
dostalo se mi té cti sepsat do nového čísla České urologie několik úvodních slov s tím, že téma je striktně vymezené – totiž že si je mohu zvolit sám. Při takové volnosti, zejména v současné politické situaci, pak člověka napadají různé věci, ale já jsem se nakonec rozhodl vrátit ke své rok staré osobní zkušenosti.

Pohyboval jsem se tenkrát (kupodivu pěšky) na severu jedné jižně položené evropské země a asi po dvacetiletém stone-free intervalu mě postihla renální kolika. Po několika dnech netypického průběhu a samoléčby jsem nakonec skončil na emergency univerzitní nemocnice jednoho města velikosti Olomouce. Přes očividně skvělé vybavení to trvalo dalších pět dní, než mi zavedli stent a já mohl odletět domů. Následné řešení v Motole proběhlo bez problémů, ještě jednou tímto kolegům děkuji.

Z rozhovorů s kolegy i pacienty vím, že moje ne zcela lehce nabyté zkušenosti – a to nejen z inkriminované, ale i z řady jiných zemí, do kterých bych to nikdy neřekl – nejsou vůbec ojedinělé, často naopak, a že jazyková bariéra za to nemůže, protože k problémům dochází i v zemích, kde se člověk běžně domluví.

Nevyprávím o tom, abych pomluvil jinou – jinnak krásnou – zemi, ale proto, abychom si uvědomili, jak celkově velmi kvalitní a v mnoha ohledech naprosto špičkovou medicínu u nás provozujeme za nesrovnatelně horších materiálních a v poslední době i personálních podmínek. A to se týká nejen pracovišť ve velkých, ale samozřejmě i v malých nemocnicích a celé sítě ambulantních zařízení. Je

to síť s velkými uzly i uzlíky docela malými, která přes všechny obtíže s financováním, pregraduální i postgraduální výukou a stále narůstajícím vnitřním dluhem funguje a na kterou můžeme být hrdí. Důkazem nám nemusí být ani tak množství článků publikovaných v impaktovaných časopisech, ale spíše zdraví a spokojenost pacientů a zejména to, že řada z nich se vrací ze zahraničí stonat domů.

Součástí té sítě jsou samozřejmě jak velká, tak i ta docela malá urologická zařízení a já věřím, že všichni bez rozdílu se snaží odvádět tu nejlepší práci. Být v síti ale také znamená, že jedni bez druhých nemůžeme existovat a že pokud se vzájemná spolupráce zhroutí, síť se rozpadne. V urologii je ambulantní a nemocniční složka velmi úzce provázána a komunikace mezi odděleními a ambulancemi vesměs velmi dobře funguje. Snahy (převážně politické) upřednostňovat jednu složku před druhou by mohly tuto koexistenci narušit, což by podle mého názoru vedlo nejen k rozpadu té sítě, ale i ke snahám významně redukovat obor urologie jako takový. A to je věc, na kterou bychom měli v následujících měsících a letech myslet a snažit se, aby k takovému vývoji nedošlo.

Všem přeji hezký podzim a rád se s vámi uvidím na konferenci České urologické společnosti.

Váš

Michael Janský
UROMEDICA Praha, s.r.o.
Milady Horákové 116/109
160 00 Praha 6